

Sygn. akt IV U 186/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Maja Snopeczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 maja 2018 roku w Ś.

odwołania **K. J.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

w sprawie (...) z dnia 26.04.2017 roku

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. (...) z dnia 26.04.2017 roku w ten sposób, iż przyznaje powodowi K. J. prawo do jednorazowego odszkodowania i jego wypłaty z tytułu wypadku przy pracy z dnia 15.09.2016 roku i zasądza z tego tytułu od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. kwotę (...), co odpowiada 20 % trwałemu uszczerbkowi na zdrowiu.

\

UZASADNIENIE

Powód K. J. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. z dnia 26 kwietnia 2017 roku, dotyczącej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Uzasadniając swoje odwołanie powód podał, że decyzja organu jest dla niego krzywdząca. Nie pamięta przyczyny wypadku, bo stracił pamięć podczas zdarzenia i do tej pory jej nie odzyskał.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania od decyzji i zasądzenie od powoda na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 180 zł. Uzasadniając swoje stanowisko strona pozwana wskazała podstawę prawną decyzji podnosząc, iż zdarzenie z dnia 15 września 2016 roku zostało wywołane przyczyną wewnętrzną, istniejącą po stronie wnioskodawcy, dlatego nie może być uznane za wypadek przy pracy.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód K. J. był zatrudniony w (...) z siedzibą w W. na stanowisku przedstawiciela handlowego.

W dniu 15 września 2016 roku powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu.

Decyzją z dnia 26 kwietnia 2017 roku, znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. odmówił powodowi przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy z dnia 15 września 2016 roku.

Dowód:

- akta ZUS – w załączeniu.

W zakresie neurologicznym nie stwierdzono u powoda trwałego, ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Nie znaleziono podstaw, by uznać schorzenie neurologiczne jako przyczynę wypadku.

Dowód:

- opinia sądowo-neurologiczna z dnia 22 września 2017 roku – k. 20.

Nie można stwierdzić, czy wypadek powoda z dnia 15 września 2016 roku był spowodowany czynnikami chorobowymi związanymi z doznanym urazem czaszkowo-mózgowym w 2009 roku, czy też był spowodowany inną przyczyną. Na pewno miał on negatywny wpływ na istniejącą już u powoda wcześniejszą powypadkową chorobę mózgu i jej następstwa psychiczne, emocjonalne i poznawcze. W następstwie zdarzenia drogowego z dnia 15 września 2016 roku powód doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 20%.

Dowód:

- opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 30 listopada 2017 roku – k. 34-41.

Nie można ustalić, czy uraz stwierdzony po zdarzeniu z dnia 15 września 2016 roku mógł nastąpić w okolicznościach opisanych w karcie wypadku, czy też był jedynie następstwem schorzenia samoistnego. Stan psychiczny powoda w 2010 roku, po pierwszym urazie czaszkowo-mózgowym, nie budził istotnych zastrzeżeń, nie stwierdzono całkowitej niezdolności do pracy.

Dowód:

- opinia sądowo-psychologiczna z dnia 12 marca 2018 roku – k. 55-61.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 Ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz.U. z 2017 roku, poz. 1773 j.t.) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy (ust. 2), za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (tak ust. 3), oceny stopnia uszczerbku na zdrowiu oraz jego związku z wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową dokonuje się po zakończeniu leczenia i rehabilitacji (ust. 4 cytowanego przepisu). Wysokości stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu ustala się według załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania.

W rozpoznawanej sprawie spornym było, czy zdarzenie mające miejsce w dniu 16 września 2016 roku, stanowiło wypadek przy pracy. Zgodnie z treścią art. 3 ust. 1 powołanej ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Za wypadek przy pracy uważa się również nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas wykonywania zwykłych czynności związanych z prowadzeniem działalności pozarolniczej w rozumieniu przepisów o systemie ubezpieczeń społecznych (art. 3 ust. 3 pkt 8) powyżej cytowanej ustawy.

Z treści powołanej regulacji wynika, że elementami koniecznymi uznania zdarzenia za wypadek przy pracy są nagłość zdarzenia, wywołanie zdarzenia przyczyną zewnętrzną, skutek powodujący uraz lub śmierć oraz pozostawanie w związku z wykonywaną pracą. Nagłość charakteryzuje się czymś nieprzewidywalnym, nieoczekiwanym oraz raptownym. Powyższa cecha musi dotyczyć samego zdarzenia, a nie skutku pod postacią urazu lub śmierci. Ponadto zdarzenie spełniające kryterium „nagłości” musi zostać wywołane przyczyną zewnętrzną, co oznacza, że nie może pochodzić z organizmu ubezpieczonego dotkniętego zdarzeniem. Przyczyna ta winna być jednocześnie źródłem urazu lub śmierci ubezpieczonego.

Jako zewnętrzną przyczynę sprawczą wypadku przy pracy należy rozumieć każdy czynnik pochodzący spoza organizmu poszkodowanego zdolny – w istniejących warunkach – do wywołania szkodliwych skutków. Wymaganie, aby uraz został spowodowany czynnikiem zewnętrznym wskazuje na konieczność związku przyczynowego między urazem i czynnikiem pochodzącym spoza organizmu poszkodowanego, przy czym czynnik ten ma zadziałać w ramach nagłego zdarzenia wywołanego przyczyną zewnętrzną. Ten element należy rozumieć w ten sposób, że wypadek przy pracy musi być wywołany taką przyczyną, zaś uraz spowodowany wypadkiem jest skutkiem działania czynnika zewnętrznego, pochodzącego spoza organizmu poszkodowanego.

Nagle zdarzenie powodujące uraz lub śmierć ubezpieczonego nie musi nastąpić w czasie pracy i w miejscu pracy, lecz może mieć miejsce w dowolnym czasie i miejscu, pod warunkiem, że pozostaje w związku z rodzajem pełnionej przez ubezpieczonego pracy.

Natomiast z art. 22 ust. 1 powyżej cytowanej ustawy wynika, że zakład odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku: nieprzedstawienia protokołu powypadkowego lub karty wypadku; nieuznania w protokole powypadkowym lub karcie wypadku zdarzenia za wypadek przy pracy w rozumieniu ustawy oraz gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają stwierdzenia bezpodstawne.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego Sąd oparł się na opiniach biegłych sądowych z zakresu neurologii, psychiatrii i psychologii oraz złożonych do akt sprawy dokumentach zgromadzonych w aktach organu rentowego oraz dokumentacji medycznej.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu neurologii wynika, że nie znaleziono podstaw, by uznać schorzenie neurologiczne jako przyczynę wypadku, przy czym w zakresie neurologicznym doznany w czasie wypadku drogowego uraz nie pozostawił trwałego i długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Także biegli z zakresu psychiatrii i psychologii nie stwierdzili, aby do zdarzenia doszło na skutek przyczyny wewnętrznej (schorzenia samoistnego). Ponadto z opinii biegłego z zakresu psychiatrii wynika, że długotrwały uszczerbek na zdrowiu na skutek wypadku wynosi 20%.

Zdaniem Sądu, brak jest podstaw do negowania powyżej przedstawionego stanowiska biegłych. Tym bardziej, że wydane opinie zawierają pełne i jasne uzasadnienie, uwzględniające doznane u powoda obrażenia i występujące schorzenia. Biegły sądowy obowiązany jest orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Dlatego, zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opiniom nie można odmówić rzetelności i fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powódki. Podkreślić należy, że Sąd nie dysponuje

wiadomościami specjalnymi, które posiada biegły. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonującą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005r., II CK 572/04, Lex nr 151656). Opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotów kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Z opinii biegłych neurologa, psychiatry i psychologa wynika, że brak jest przyczyny wewnętrznej wypadku. Tym samym należało uznać, że wypadek spowodowany został przyczyną zewnętrzną, niezależną od organizmu i stanu zdrowia powoda. Tak więc zdarzenie, któremu uległ powód należało uznać za wypadek przy pracy.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu psychiatrii wypadek przy pracy skutkuje u powoda trwałym uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 20%.

Mając powyższe na uwadze oraz uwzględniając wysokość kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadków przy pracy lub choroby zawodowej, o których mowa w art. 12 Ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym w okresie od dnia 1 kwietnia 2018 roku do dnia 31 marca 2019 roku, tj. 854 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc orzeczono o zmianie zaskarżonej decyzji.